

spørge, om han skulde gøre sin Pligt, saa kan det dog ikke være Grunden. Der maa være andre Grunde; man maa antage, at den højtærede Justitsminister har ment, at Trafikministeriet har været fuldt berettiget til at antage, at det havde Ret, altsaa har i Virkeligheden den højtærede Justitsminister taget sit Parti der og har lige saa meget Ansvar for, hvad der er sket, som den højtærede Trafikminister.

Nu var Tingen altsaa kommen til en Krisis, det hele var Høg over Høg, og til sidst var man kommen meget højt op. Saa begyndte man Gud ske Lov med den sædvanlige danske Besindighed paa Forligsforhandlinger — saadan gaar det jo ogsaa her i Rigsdagen: naar man har slaaedes brødt i flere Aar, saa gaar man hen og laver Forlig, og saaledes endte det ogsaa med Striden om Vestre Kirkegaard. Man begyndte Forligsforhandlinger, som jeg ikke kender videre til, og som jeg derfor ikke skal omtale, Retsjagerne ved Politiretten og ved Hof- og Stadsretten bleve sikterede, og man kom til det Forlig, som jeg allerede har omtalt, ved hvilket Jærnbanevæsenet i Stedet for den store Mundfuld med $7\frac{1}{5}$ Td. Land, som vare absolut nødvendige, nøjedes med 3 Tdr. Land, og saa gav Jærnbanevæsenet 20,000 Kr. pr. Td. Land, medens det ganske vist fik Ejendomsret derover, saaledes at, naar det har kørt Jylben ud i Kallebodstrand, saa har det Raadighed over dette Areal til, hvad man vil bruge det til. Begravelsesvæsenet fik altsaa 20,000 Kr. pr. Td. Land, medens en Mand ved Siden af — jeg har det fra hans Sagfører — kun fik en Erstatning af 2475 Kr. pr. Td. Land. Han forlangte 2500 Kr., men Takstationskommissionen var meget omhyggelig og gav ham kun 2475 Kr. Statskassen fik altsaa Lov til at betale 20,000 Kr. pr. Td. Land for disse 3 Tdr. Land, som nu skulle køres eller maaske erførte ud i Kallebodstrand, og nøjedes med mindre end det halve af, hvad der først blev gabet over. — Naa, vi kunne jo glæde os alligevel, thi tænkt Dem, mine Herrer, hvorledes Situationen vilde have været, naar nu den højtærede Trafikminister, der har erklæret Kongens Foged eller rettere hans Forbud for en Nullitet, og havde givet Generaldirektøren Ordre til at disponere over Areal, var kørt væk med Jylben. Hvis der nu ikke var blevet noget Forlig, og Sagen var gaaet sin langsomme, skæve Gang igennem de forskellige Instanser og en Gang var endt ved Højesteret, efter at Generaldirektøren havde kørt de 1,600,000 Kubitalen Jord ud i Kallebod Strand, hvorledes vilde saa Situationen have været, dersom til Slutning

Højesteret var kommen til det Resultat at stadfæste Fogedforbuddet? Ja, saa skulde de 1,600,000 Kubitalen Jylb køres tilbage til Balby Bakke, men hvad vilde det ikke have kostet — jeg vil ikke sige Statskassen, men den højtærede Trafikminister, som havde været et Fogedforbud overhørig, som Højesteret erklærede for lovligt. Man maa sige, at man maa glæde sig over, at denne Situation ikke indtraadte, og man maa navnlig lykønske det københavnske Begravelsesvæsen til den brillante Forretning, det har gjort ved denne Sag. Det kunde maaske have presset Ministeren eller Jærnbanevæsenet endnu stærkere, men har ikke villet gaa dem for nær, da man saa, de vare komne ind i en styg Situation, som Begravelsesvæsenet ikke vilde eksploitere, og saa er det ogsaa undgaaet, at den uskyldige Generaldirektør Tegner — for han er jo forholdsvis uskyldig — fik en grov Muilt ved Kriminal- og Politiretten.

For saa vidt kunde man altsaa sige, at den hellige Grav var vel forvaret, men der staar jo endnu tilbage det, som ikke er lysteligt, nemlig at den højtærede Trafikminister, støttet af den højtærede Justitsminister, har erklæret i det Aar 1895 her i Danmark et Retsdekret for en Nullitet, og har gjort det under Paaberaabelse af en Grundlovsparagraf, nemlig § 72, som netop siger, at det er Domstolene, der afgøre ethvert Spørgsmaal om Øvrighedsmyndighedens Grænser. Det er ikke Trafikministeren, der med mindste Følge kan sige om Kongens Foged, naar han erklærer sig kompetent, at han er inkompetent, og at hans Dekret er en „Nullitet“, nej, det er Kongens Foged, Domstolene, Retterne i det hele, der skulle sige, om Øvrighedsmyndigheden har overfædet sin Grænse, og det er det, som det forekommer mig, at der er blevet vendt op og ned paa paa den mærkeligste Maade. Særlig er det mærkeligt, at man paaberaaber sig Grundlovens § 72, idet man gør noget saadant — jeg skal straks komme noget nærmere ind paa Belysningen af de Retsspørgsmaal, som ligger der bagved. Saa har den ærede Minister ikke alene brugt det stygge Ord „Nullitet“, som jo maa trænke enhver brav Dommer eller Retsbetjent, men han har oven i Købet bemyndiget, det vil sige i Virkeligheden beordret, Generaldirektør Tegner til at handle paa Trods af et Retsdekret. — Dernæst har den ærede Justitsminister, foruden at være om jeg saa maa sige, meddelagtig i dette, paa en temmelig alvorlig og opsigtsvækkende Maade repræsenteret en Politimester, der, saa vidt jeg kan skønne, ikke har gjort andet, end hvad